

щото отношението към тях е негативно. Интересни са мерките, взимани от местните, които още веднъж възпроизвеждат отношението град–ромски квартал. Местните се организират, за да разрушават незаконно построени къщи: „Еми и аз не знам как може да се разреши, предполагам, че а голямата община ли, нашта община ли, трябва да вземат няково решение и да няма общински, няма частни, да минава багера и да ги разхвърля и вече, най-вече намесата на полицията за изискване на документация, кой от къде е дошъл там да си отива, това е моето виждане, иначе друго спасение няма. Да се ограничат тези неща“ (НПО №4).

– Живеещи под наем. Те имат много по-голяма възможност да се впишат, защото, обживявайки някакъв период от време и пространство с местните, „те“ неминуемо са въввлечени в серия отношения лице-в-лице. Това създава възможност да се разруши до някаква степен типизацията, през която ги мислят: „тези, които живеят при местните хора, така и стопанина по, нещата върват“ (НПО №4). Ето какво казва едно момче, което живее с така наречените „пришълци“ в един двор:

И: А твоето семейство откога живее в квартала?

Р: Ами те са си от тук, не са дошли от някой друг град или село.

И: А има ли такива хора в квартала?

Р: Да, има много, значи в нашия двор има още една къща и имаме квартиранти в момента там, даже те са от селото.

И: Кое село?

Р: Монтана.

И: Откога са дошли тука?

Р: От девет месеца. И са добре, добре се държат.

И: Те какво правят в София, защо са дошли?

Р: Търсят работа, от селата идват, може би тука да търсят работа, защото в селата няма работа.

И: И какво работят вашите квартиранти?

Р: Значи едната, едната, те са двама момче и момиче, брат и сестра, значи брата работи в строителството, а момичето не знам.

И: А те плащат ли си редовно?

Р: Засега всичко е перфектно, отделен електромер и така (мл.2, ХБ, м.).